

Over gemak en ongemak in een relatie. Lucinda (47) had al een paar levens achter zich toen Richard (55) haar leerde kennen. „Zij bezit de gave afstand te nemen van wat haar is overkomen.”

# ‘Wat Lucinda predikt, dat leeft ze’



Authentiek

hij had wat boeken  
een fiets en een kat  
Romantisch Dat hij  
weinig spullen bezat

Lucinda kwam op haar 22ste naar Nederland. Ze had genoeg van Zuid-Afrika, waar ze opgroeide in een omgeving vol geweld. Ze werd afgeranseld door haar vader, aangerand en verkracht door kennissen van de familie. En dan was er ook nog het politieke geweld op straat.

Ze wilde weg uit die wereld en kwam via haar zus in Frankrijk als au pair in Utrecht terecht. Ze trouwde, kreeg twee kinderen en scheidde. Op haar 30ste leerde ik haar kennen. Toen droeg ze de verhalen van al die levens al met zich mee. Haar sprekende gezicht, haar kroeshaar, haar vormen: ik vond haar meteen heel mooi. Een verfrissende verschijning, vol energie en levenslust. Zelf ben ik meer in mezelf gekeerd, minder sociaal.

Toen Lucinda voor het eerst bij mij thuis kwam, was ze verbaasd. Ik werkte als freelance tekstschrijver, had alleen een fiets, mijn kat en mijn boeken. Dat was voor haar nieuw: een man die niet om materiële zaken gaf, die niet eens een auto had. Maar ze vond het authentiek en romantisch.

We kregen een relatie, maar zij wilde pas samenwonen nadat we trouwden. Na haar scheiding meteen intrekken bij de volgende man, dat vond ze geen goed voorbeeld voor haar kinderen. En Lucinda vindt het belangrijk om een voorbeeld te zijn. Daarom is ze ook *empowerment*-spreekster geworden: ze gebruikt haar eigen ervaringen om anderen te inspireren en kracht te geven.

Zelf heb ik met verbazing naar haar levensverhaal geluisterd, maar ook met verontwaardiging en onbegrip. De verwarlozing, het seksuele geweld – hoe kan zoiets zomaar met een kind gebeuren? Voor mij, afkomstig uit een warm gezin met veel zorg en aandacht, is dat onvoorstelbaar. Voor haar was het de

dagelijkse realiteit. Ik voel medelijden als ik eraan denk, maar Lucinda is geen vrouw die zielig gevonden wil worden. Wat je ook meemaakt, het gaat erom hoe je ermee omgaat, zegt zij.

Dat is ook haar boodschap als spreker: nooit bij de pakken neerzitten, geen slachtoffer worden. Jezelf redden, daar is ze scherp op. In Zuid-Afrika was het zaak zelfvoorzienend te zijn, dus in Nederland een uitkering aanvragen, dat kwam niet bij Lucinda op. Liever bracht ze haar zoon tijdelijk onder bij haar zus om zelf te kunnen werken.

Wat Lucinda predikt, dat leeft ze. Volgens het boekje had ze getraumatiseerd moeten zijn, maar zij bezit de gave te relativeren en afstand te nemen van wat haar is overkomen. Daar kijk ik met bewondering naar.

We hebben samen een bedrijf waarin ik de ondersteunende werkzaamheden doe. Als Lucinda het podium oploopt, begin ik plaatsvervangend te zweten. Ik vind het stoer en knap dat ze voor volle zalen haar verhaal vertelt, maar het past ook bij haar extraverte persoonlijkheid.

Haar uitstraling en uitbundige voorkomen, daar word ik nog steeds door aangetrokken. In een ruimte vol mensen hoor je haar lach boven alles uit, ze is uitnodigend, neemt je mee in een gesprek en gunt jou ook je moment. Door haar ben ik losser geworden. Ik had niet gedacht dat ik zo sociaal zou worden, zoals ik er ook niet bij had stilgestaan dat ik een gezin zou vormen. De band met Lucinda's kinderen is op een organische manier gegroeid en elf jaar geleden hebben wij samen nog een dochter gekregen.

Soms botst Lucinda's temperament met het mijne. Dan slaat ze door in haar enthousiasme en zet ik de rem erop. Bij een meningsverschil kan ze dominant zijn, maar ik neem zeker niet alles van haar aan. We zijn aan elkaar gewaagd.” ■

Wil je net als Richard van Bruinessen en Lucinda Douglas worden geïnterviewd over je relatie? [magazine@persgroep.nl](mailto:magazine@persgroep.nl)